

ikke være stort Haab om, at den høitærede Regjering vil tiltræde de Underændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til Ministrenes Ændringsforslag. Jeg har ikke, forinden jeg stillede disse Underændringsforslag, havt nogen Leilighed til at konferere med de høitærede Ministre om, hvorledes de vilde stille sig til dem, og jeg har heller ikke kunnet vide det før i dette Dieblit. Jeg har stillet disse Underændringsforslag, fordi jeg nærer et ligesaa levende Ønske som Enhver her i Salen om, at det maatte kunne lykkes at skaffe de Menige og Underklasserne en høiere Lønning end den, de nu have, og det er forekommet mig at der, efter den Gang, Forhandlingerne fik her ved Sagens 2den Behandling, kunde være nogen Udset til, at et Forslag af denne Bessaffenhed maatte kunne betraaetes som en Mægling imellem de forskjellige Anskuelser. Jeg vil først senere nærmere kunne bestemme, hvorvidt jeg, efter den Gang, Forhandlingerne ville faae, vil fastholde dette Forslag, men jeg vil kun bemærke, at naar jeg i det Hele har stillet det, er det for, at der kunde blive Leilighed til at debattere derom, idet det let lader sig gjøre under Forhandlingerne at tage et Underændringsforslag tilbage, hvorimod det slet ikke lader sig gjøre at stille det. Den høitærede Krigsminister har ved Sagens tidligere Behandling her bemærket, at Terminen for Forslaget vel, dersom det blev vedtaget, saaledes som det oprindeligt var forelagt af Regjeringen, vilde udløbe den 31te Marts 1875, men at det, hvis den almindelige Lønningslov for Hæren ikke inden denne Tid imod den høitærede Ministers Forventning var vedtagen, var hans Agt igjen at forelægge et Lovforslag, som gik ud paa at forlænge den Frist, der var givet ved den nu foreliggende Lov. Dersom den almindelige Lønningslov ikke blev vedtagen, har det altsaa været Meningen at forlænge Fristen for den foreliggende Lov, men efter det Tidspunkt i Sessjonen, hvorpaa vi allerede nu ere fremrykkede, tror jeg vistnok det vil være vanskeligt at faae Lønningsloven vedtaget inden den 31te Marts. Jeg nærer det Haab, at der fra Thingets Side med Alvor og Kraft vil blive taget fat paa Revisionen af Hærløven, og jeg har endnu ikke opgivet Haabet om, at vi skulle kunne komme til Ende dermed, men jeg nærer dog stor Tvivl om, hvorvidt det vil kunne lykkes inden den her satte Tidsgrense at blive færdig med denne Lov. Naar der altsaa efter min Formening i ethvert Tilfælde i Slutningen af Vinteren vil blive at forelægge en Tillægslov til den her foreliggende Lov, mener jeg, at man lige saa godt kan gaa ind derpaa nu, som atter at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse for at fremkomme med en ny Lov. Saaledes som Forslaget blev vedtaget ved 2den Behandling, synes der mig at være en Mangel derved, idet det hedder, at fra 1ste Januar 1875 til en almindelig Lønningslov for Hæren udfommer, ville disse Lønningsforbedringer blive

fatte som Lov. Denne Tilføjning; en almindelig Lønningslov for Hæren udfommer, er jo nemlig i Grunden overflødig, thi naar den almindelige Lov udfommer, annulleres den foregaaende Lov af sig selv, og det vilde altsaa i og for sig have været tilstrækkeligt, naar der havde staaet: „Fra 1ste Januar 1875.“ Denne Tilføjning giver altsaa ikke Loven nogen midlertidig Karakter; den bliver selv med denne Tilføjning en permanent Lov, men naar dette er Tilfældet, kan den ikke i Overstriften kaldes en midlertidig Lov om Forbedring af Lønninger. I den Form, hvori Lovforslaget var forelagt af den høitærede Regjering, anser jeg det for umuligt, at det vil kunne gaa igjennem i dette Thing, og naar den høitærede Minister igjen har stillet Forslaget om at føre Lovforslaget tilbage til dets oprindelige Form, tror jeg, at hans Forventning om, at dette vil blive vedtaget i dette Thing, kun kan være ringe, fordi der ved 2den Behandling var et saa stort Flertal derimod. Med Hensyn til min egen særlige Stilling til dette Spørgsmaal skal jeg bemærke, at jeg ved 2den Behandling stemte for den høitærede Ministers Forslag, skjøndt jeg, da Lovforslaget om Omsætning af Betalinger ved Hæren fra Kismønt til Kronemønt var for her, og der af det ærede Medlem for Præstø Amtss 6te Valgdrets (Boisen) var stillet et Ændringsforslag om at forhøje Bevillingen, stemte for dette Ændringsforslag. Dette gjorde jeg imidlertid, fordi der dengang ikke var forelagt noget Forslag til Lov om Lønninger ved Hæren, og jeg nærede da et Ønske om og vilde have, at Regjeringen skulde se, at det blev næret fra forskellige Sider i Salen, at Forhøielsen maatte blive foreslaet, men da vi forleden behandlede det nu af Regjeringen forelagte Lovforslag, var der forelagt et almindeligt Lønningsforslag for de Menige. Der kunde ligeledes drages en Parallel imellem dette Lovforslag og det, der staaar opført som Nr. 3 paa Dagsordenen for i Dag, nemlig Lovforslaget om en Forhøielse af Invalidforsørgelsen. Jeg har været blandt dem, som har været imod, at denne Sag nu kom til Forhandling her i Thinget, og at det private Initiativ blev benyttet til at fremme en Lov, der har det samme Indhold som en af Regjeringen forelagt Lov. Noget Lignende finder jo Sted her, idet jeg ved mit Underændringsforslag foreslaar, at vi skulle stride ud over et Tidspunkt, der ligeledes griber ind i en anden af Regjeringen forelagt Lov. Det var min Grund til ved 2den Behandling at stemme imod Ændringsforslaget, men da der ikke her foreligger et ved privat Initiativ fremkommet Lovforslag, har jeg dog af de Grunde, jeg har nævnt, troet at turde driste mig til at lade det gribe ind i næste Finantsaar. — Jeg skal endnu bemærke, at naar jeg ikke har, som det kunde synes, jeg burde, stillet noget Ændringsforslag til det under Nr. 3 af den høitærede Krigsminister stillede Forslag, er det, fordi